

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه- کابل

۰۴ می ۲۰۲۰

دست از خوش‌باوری برداریم

اواسط ماه فیروزی دوستی که در یونسف کار می‌کند گفت شیوع کرونا در ماه می و جون در افغانستان به اوج می‌رسد. حال و هوا پر از ابهام و ترس بود و ما هم با نگرانی از احتمالات قصه کردیم. من به سخن آن دوست باور کردم و آن را با خانواده و تعدادی از دوستان شریک ساختم، اما باوجود خبر شدن از احتمال آمدن روزهای سخت، با خود می‌گفتم اواخر ماه می و جون دور است و تا آن وقت شاید اوضاع تغییر کند. می‌کوشیدم به خوش‌بینی پناه ببرم. آن وقت هر اسم را در چند پست فیسبوکی نیز بیان کردم، تا جایی که برای برخی دوستان عجیب به نظر می‌رسید و از جمله می‌پرسیدند پس چرا مرگ و میر نیست؟ چرا مثل ایران در جاده‌ها کسی نمی‌افتد؟ چرا قبرستان‌ها بزرگ نمی‌شوند؟ این سؤال‌ها مرا نیز امیدوار می‌ساخت و با خود می‌گفتم شاید محاسبه خارجی‌ها و متخصصان در مورد ماه می و جون اشتباه باشد و خوش‌باورانه امیدوار می‌شدم. حتی چند بار برای این احتمال که شاید ویروس کرونا در افغانستان زیاد شایع نشود، توجیه و دلیل هم تراشیده بودم. می‌گفتم شاید مردم افغانستان به دلیل آشنایی با روزهای سخت جنگ در کنترل رفت و آمد و اعمال قرنطین و فاصله توانا تر باشند و با اولین هوشدار توانسته باشند از رفتارهای خطر آفرین ناخودآگاه دوری جویند. می‌گفتم افغانستان جامعه سنتی است و این‌جا روابط بسیار محدود و کلستری‌تر از کشورهای دیگر است، از اینرو شاید ویروس زیاد پخش نشود. می‌گفتم افغانستان کشور عقب مانده است و عبور و مرور آدم‌ها بسیار کندتر و کمتر از کشورهای پیشرفته است و از اینرو شاید کرونا کمتر از جاهای دیگر اذیت ما کند. حال ماه می است و به نظر می‌رسد خوش‌باوری ما زیاد بوده است. احتمالاً تا آخر این ماه و بعد در ماه جون، طوری که پیش‌بینی کرده بودند کرونا شاخش را نشان خواهد داد. راهی جز پذیرش این واقعیت نیست که ما آسیب‌پذیرتریم و باید محتاط تر باشیم.

غیر از کمک بین‌المللی و تلاش حکومتی از دست ما چه می‌آید؟ چیزهایی که در ذهن من می‌گذرد:

- ۱ - اولین کار بزرگ ما باور کردن به خطر است. باید بپذیریم که کرونا در محیط ما وجود دارد، موجود خطرناک است و می‌تواند جان ما یا دوستان ما را بگیرد. باور کردن این واقعیت بسیار مهم است.
- ۲ - توان دفاعی خود را نادیده نگیریم. ما می‌توانیم در صف نانوائی، دکان و بازار (اگر مجبوریم به بازار و کار برویم) فاصله را رعایت کنیم، با هیچ کسی حتی رفیقی که فکر می‌کنیم قواره‌اش به کرونائی نمی‌ماند و بسیار خوبتر از آن است که موجود زشتی چون کرونا به‌جانش بیفتد، دست ندهیم و بغل‌کشی نکنیم.
- ۳ - به دیدن برادر مریض و خواهر پیر خود نرویم. تلخی‌های کوتاه مدت دوری را تحمل کنیم و این خوش‌باوری را کنار بگذاریم که لالا یا کاکای مرا کرونا نمی‌گیرد. قبول کنیم که کرونا دوست و دشمن و آشنا و بیگانه نمی‌شناسد.
- ۴ - در خانه نیز مراقب حال هم باشیم. اگر یکی از اعضای خانواده به بیرون رفت و آمد دارد، تمام دساتیر صحتی را که می‌دانیم رعایت کند (از کشیدن بوت در محل مناسب تا شستن دست و حمام به موقع تا کشیدن لباس در جای مناسب تا ماچ نکردن دست پدر و صورت فرزند).
- ۵ - اگر در خانه، کوچه و محل کار متوجه نشانه‌های مریضی می‌شویم آن را جدی بگیریم و تدابیر لازم را برای جلوگیری از تماس با شخص مشکوک و کمک به حفاظت از او بگیریم.
هنوز فرصت است. اگر دست از خوش‌باوری برداریم بسیار کارها می‌توانیم.